

вѣрата и за благочестіето, когато са по-
вдигали нѣкои прѣспирни междѣ христіа-
нитѣ; тогази главныйтѣ началникѣ на
църквитѣ, епископѣ или патріархѣ, а нѣ-
кога и самѣ императорѣтѣ, извѣстѣвалѣ
за тѣи на учителитѣ и на пастыритѣ на
църквата, които были извѣстны по сво-
та ученность и по своа благочестивѣ жи-
вотѣ, и гы пригласѣвалѣ за разрѣшеніето
на тѣзи недодѣлнѣи и прѣспирни. И тѣ,
като са събирали сичкы въ единѣ нѣкой
градѣ, во името на Іисуса Христа, рѣша-
вали сичко, ѹтвърждавали истината, а лѣ-
жата опровергавали. Тѣи въ 325 год. по-
дирь Рождество Христово, въ Никей, 319
мѣжы ѹтвърдили истинното ѹченіе за Сы-
на Божіа и ѹборили заблѣжденіето на А-
ріа; въ 381 год. въ Цариградѣ, 150 мѣжы
ѹтвърдили истинното ѹченіе за Дѣха Све-
таго и ѹборили заблѣжденіето на Македо-
ніа; въ 431 год. въ Ефесѣ, 200 мѣжы ѹбо-
рили лѣжовното ѹченіе на Несторіа; въ 453
год. въ Халкидонѣ, 600 мѣжы ѹборили е-
реск-та на Діоскора и Евтихіа; въ 547 год.
въ Цариградѣ, было отхвърлено лѣжовното
ѹченіе на Оригена; въ 680 г. въ Цариградѣ
170 мѣжы ѹборили ереск-та на моноделитѣ-
тѣ; въ 787 год. второй пѣтъ въ Никей, 397
мѣжы ѹтвърдили ѹченіето за почитанкето
на светитѣ иконы, и было ѹборено ѹченіе-